

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

DirectX. Rendering w czasie rzeczywistym

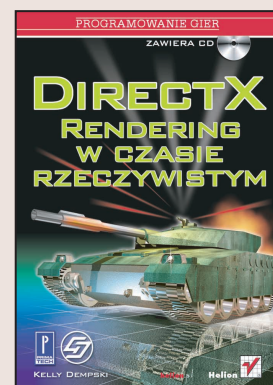
Autor: Kelly Dempski

Tłumaczenie: Radosław Meryk (wstęp, rozdz. 1 – 25,
37 – 40, dod. A), Krzysztof Jurczyk (rozdz. 26 – 36)

ISBN: 83-7361-120-7

Tytuł oryginału: [Real-Time Rendering
Tricks and Techniques in DirectX](#)

Format: B5, stron: 688

W ciągu kilku ostatnich lat przetwarzanie grafiki w czasie rzeczywistym osiągnęło stopień najwyższego zaawansowania. Obecnie powszechnie dostępne są procesory przetwarzania grafiki, które dorównują szybkością i możliwościami najdroższym stacjom graficznym sprzed zaledwie kilku lat.

Jeżeli jesteś gotów na pogłębienie swojej wiedzy na temat programowania grafiki, sięgnij po tę książkę. Opisuje ona zaawansowane zagadnienia w taki sposób, że nawet początkujący przyswajają je łatwo. Czytelnicy, którzy będą studiować tę książkę od początku i dokładnie ją przeanalizują, nie powinni mieć problemu z nauczeniem się coraz bardziej skomplikowanych technik. Czytelnicy zaawansowani mogą wykorzystywać tę książkę jako użyteczne źródło informacji, przeskakując od rozdziału do rozdziału, wtedy kiedy mają potrzebę nauczenia się lub dokładniejszego poznania wybranych problemów.

Książka zawiera:

- Powtórzenie wiadomości o wektorach i macierzach
- Omówienie zagadnień związanych z oświetleniem
- Opis potoków graficznych
- Opis konfiguracji środowiska
- Sposoby korzystania z DirectX
- Dokładne omówienie renderingu
- Opis sposobów nakładania tekstur
- Problemy związane z przezroczystością
- Opis technik vertex shader i pixel shader
- Zasady tworzenia cieni przestrzennych
- Sposoby tworzenia animowanych postaci

... i wiele innych zaawansowanych technik, używanych przez profesjonalnych programistów. Towarzyszą jej cenne dodatki na CD (m.in. Microsoft DirectX® 8.1 SDK, wersja demonstracyjna przeglądarki efektów Nvidia®, program do zrzutów video – VirtualDub, wersja demonstracyjna programu trueSpace firmy Caligari®)

Niezależnie od Twojego programistycznego doświadczenia, książka ta może posłużyć Ci jako przewodnik pozwalający na osiągnięcie mistrzostwa w wykorzystaniu możliwości programowania grafiki w czasie rzeczywistym.

Spis treści

O Autorze	15
Od wydawcy serii.....	17
Słowo wstępne	19
Wstęp	21
Część I Podstawy	23
Rozdział 1. Grafika 3D. Rys historyczny	25
Rozwój sprzętu klasy PC	25
Rozwój konsol do gier	26
Rozwój technik filmowych	27
Krótka historia DirectX.....	27
Kilka słów na temat OpenGL.....	28
Rozdział 2. Powtórzenie wiadomości o wektorach	31
Czym jest wektor?.....	31
Normalizacja wektorów	32
Arytmetyka wektorów.....	33
Iloczyn skalarny wektorów	34
Iloczyn wektorowy wektorów.....	35
Kwaterniony	37
Działania na wektorach w bibliotece D3DX	37
Podsumowanie	39
Rozdział 3. Powtórzenie wiadomości o macierzach	41
Co to jest macierz?	41
Macierz przekształcenia tożsamościowego	43
Macierz translacji (przesunięcia)	43
Macierz skalowania.....	44
Macierz obrotu	44
Łączenie macierzy.....	45
Macierze a biblioteka D3DX	46
Podsumowanie	47
Rozdział 4. Kilka słów o kolorach i oświetleniu	49
Czym jest kolor?	49
Oświetlenie otaczające i emisyjne	51
Oświetlenie rozpraszające.....	52
Oświetlenie zwierciadlane	53
Pozostałe rodzaje światła	54

Uwzględnianie wszystkich rodzajów oświetlenia w Direct3D	55
Rodzaje cieniowania	57
Podsumowanie	58
Rozdział 5. Kilka słów o potoku graficznym	59
Potok Direct3D	60
Wierzchołki oraz powierzchnie wyższego rzędu	60
Faza stałych funkcji transformacji oraz oświetlenia	61
Mechanizmy vertex shader	62
Mechanizm obcinający	63
Multiteksturowanie	63
Mechanizmy pixel shader	63
Mgła	64
Testy głębi, matrycy oraz kanału alfa	64
Bufor ramek	65
Zagadnienia związane z wydajnością	65
Podsumowanie	66
Część II Tworzymy szkielet	69
Rozdział 6. Konfiguracja środowiska i prosta aplikacja Win32	71
Kilka słów o SDK	71
Konfiguracja środowiska	72
Prosta aplikacja Win32	73
Plik Wykonywalny.h	74
Plik Aplikacja.h	75
Plik Wykonywalny.cpp	76
Plik Aplikacja.cpp	77
Kompilacja i uruchamianie prostej aplikacji	79
Analiza. Dlaczego to zrobiliśmy w taki sposób?	80
Podsumowanie	81
Rozdział 7. Tworzenie i zarządzanie urządzeniem Direct3D	83
Czym jest urządzenie Direct3D?	83
Krok 1: Tworzymy obiekt Direct3D	84
Krok 2: Dowiadujemy się czegoś więcej na temat sprzętu	85
Krok 3: Utworzenie urządzenia Direct3D	86
Krok 4: Odtworzenie utraconego urządzenia	88
Krok 5: Zniszczenie urządzenia	89
Rendering z wykorzystaniem urządzenia Direct3D	89
Zerowanie urządzenia	90
Wracamy do pliku Aplikacja.h	91
Wracamy do pliku Aplikacja.cpp	93
Podsumowanie	100
Część III Rozpoczynamy renderowanie	101
Rozdział 8. Wszystko rozpoczyna się od wierzchołków	103
Czym są wierzchołki?	103
Czym tak naprawdę są wierzchołki?	104
Tworzenie wierzchołków	106
Niszczanie bufora wierzchołków	107
Konfiguracja i modyfikacja danych o wierzchołkach	108
Renderowanie wierzchołków	109

Zagadnienia związane z wydajnością	111
Nareszcie coś na ekranie!	112
Podsumowanie	117
Rozdział 9. Zastosowanie transformacji	119
Co to są transformacje?	119
Transformacje świata	120
Transformacje widoku	121
Tworzenie transformacji świata i transformacji widoku	121
Rzuty	123
Przekształcenia a urządzenie D3D	124
Zastosowanie stosu macierzy	126
Widok ekranu	127
Łączymy to razem	128
Zalecane ćwiczenia	132
Zagadnienia związane z wydajnością	133
Podsumowanie	133
Rozdział 10. Od wierzchołków do figur	135
Przekształcanie wierzchołków w powierzchnie	135
Renderowanie powierzchni	136
Renderowanie z wykorzystaniem list trójkątów	137
Renderowanie z wykorzystaniem wachlarzy trójkątów	138
Renderowanie z wykorzystaniem pasków trójkątów	138
Renderowanie z zastosowaniem prymitywów indeksowanych	139
Ładowanie i renderowanie plików .X	141
Problemy wydajności	143
Kod	144
Podsumowanie	155
Rozdział 11. Oświetlenie z wykorzystaniem funkcji wbudowanych	157
Struktura D3DLIGHT8	157
Światła kierunkowe	158
Światła punktowe	159
Światła reflektorowe	160
Konfiguracja oświetlenia w urządzeniu D3D	162
Program	163
Kod	165
Podsumowanie	176
Rozdział 12. Wprowadzenie do tekstur	177
Tekstury od środka	177
Powierzchnie i pamięć	178
Rozmiar a potęga dwójki	179
Poziomy powierzchni i mipmapy	179
Tworzenie tekstur	180
Tekstury i wierzchołki	183
Tekstury i urządzenie	185
Problemy związane z wydajnością	185
Zagadnienia zaawansowane	186
Tekstury i kolory	186
Macierz tekstury	187
Wielokrotne teksturowanie — multiteksturowanie	187
Program	187
Podsumowanie	196

Rozdział 13. Stany faz tekstur	199
Ustawianie stanu fazy tekstur	200
Łączenie tekstur i multiteksturowanie	200
D3DTSS_COLOROP i D3DTSS_ALPHAOP	201
D3DTSS_COLORARG1, D3DTSS_COLORARG2, D3DTSS_ALPHAARG1 i D3DTSS_ALPHAARG2	201
Operacje trójargumentowe (D3DTSS_COLORARGO i D3DTSS_ALPHAARGO)	202
D3DTSS_RESULTARG	202
Sprawdzanie możliwości urządzenia	202
Odwzorowania nierówności (ang. bump mapping)	203
Stany dotyczące współrzędnych tekstury	203
D3DTSS_TEXTCOORDINDEX	203
D3DTSS_ADDRESSU, D3DTSS_ADDRESSV i D3DTSS_ADDRESSW	203
D3DTSS_BORDERCOLOR	205
D3DTS_TEXTURETRANSFORMFLAGS	205
Sprawdzanie możliwości urządzenia	205
Filtrowanie tekstury i mipmapy	205
D3DTSS_MAGFILTER	206
D3DTSS_MINFILTER	207
D3DTSS_MIPFILTER	207
D3DTSS_MIPMAPLODBIAS	207
D3DTSS_MAXMIPLEVEL	207
D3DTSS_MAXANISOTROPY	207
Sprawdzanie możliwości urządzenia	208
Stany faz tekstur, a mechanizmy shader	208
Kod	208
Podsumowanie	215
Rozdział 14. Testowanie głębi i przezroczystość	217
Testowanie głębi	217
Bufor W	219
Przesunięcie Z	219
Zerowanie bufora głębi	220
Przezroczystość	220
Wartość alfa w plikach formatu 32-bitowego	220
Kanał alfa wygenerowany za pomocą programu DirectX Texture Tool	221
Kanał alfa określony za pomocą parametru KluczKoloru	221
Włączanie przezroczystości	222
Test alfa	222
Problemy wydajności	223
Kod	223
Podsumowanie	231
Część IV Mechanizmy shader	233
Rozdział 15. Mechanizmy vertex shader	235
Co to jest vertex shader?	236
Rejestry danych o wierzchołkach	237
Rejestry stałych	238
Rejestr adresowy	238
Rejestry tymczasowe	238
Wynik działania mechanizmów vertex shader	238
Kod mechanizmów shader	239

Mieszanie i zapisywanie masek	241
Implementacja shadera.....	242
Shadery a urządzenie	242
Utworzenie deklaracji.....	243
Asemblacja shadera	245
Utworzenie shadera	245
Wykorzystanie shadera.....	246
Niszczenie shadera.....	247
Zastosowanie shaderów do figur tworzonych za pomocą obliczeń.....	247
Zastosowanie shaderów do siatek	247
Prosty shader.....	248
Przekształcenia w prostym shaderze	248
Ustawianie innych danych opisu wierzchołków.....	249
Problemy wydajności.....	249
Kod.....	250
Podsumowanie	256
Rozdział 16. Mechanizmy pixel shader.....	259
Co to jest pixel shader?.....	259
Wersje mechanizmów pixel shader.....	260
Wejścia, wyjścia oraz operacje realizowane przez mechanizmy pixel shader	261
Rejestry kolorów.....	261
Rejestry tymczasowe i wyjściowe	262
Rejestry stałych.....	262
Rejestry tekstur	262
Warunkowe odczytywanie tekstur	262
Instrukcje dostępne w mechanizmach pixel shader	263
Łączenie instrukcji w pary.....	264
Instrukcje adresowania tekstur	264
Modyfikatory dostępne dla mechanizmów pixel shader.....	269
Ograniczenia i uwagi dotyczące stosowania mechanizmów pixel shader	270
Sprawdzanie dostępności mechanizmów pixel shader	271
Asemblacja, tworzenie i wykorzystywanie mechanizmów pixel shader.....	271
Bardzo prosta aplikacja wykorzystująca mechanizm pixel shader	272
Proste oświetlenie za pomocą mechanizmu vertex shader	273
Proste operacje łączenia wewnątrz pixel shadera	274
Prosta aplikacja z wykorzystaniem pixel shadera.....	276
Podsumowanie	280
Część V Techniki wykorzystujące mechanizmy vertex shader	283
Rozdział 17. Zastosowanie shaderów z modelami w postaci siatek	285
Pojęcia podstawowe.....	285
Od materiałów do kolorów wierzchołków.....	287
Od kolorów wierzchołków do danych opisu wierzchołków.....	288
Problemy wydajności.....	289
Implementacja	289
Podsumowanie	295
Rozdział 18. Proste i złożone przekształcenia geometryczne z wykorzystaniem mechanizmów vertex shader.....	297
Przemieszczanie wierzchołków wzdłuż wektorów normalnych.....	297
Zniekształcanie wierzchołków z wykorzystaniem sinusoidy	300
Implementacja.....	304
Pomysły na rozszerzenie przykładowego programu.....	308
Podsumowanie	309

Rozdział 19. Billboardy i mechanizmy vertex shader	311
Podstawowe zagadnienia dotyczące billboardów	312
Mechanizm shader dla billboardu	312
Implementacja	316
Inne przykłady billboardów	321
Podsumowanie	322
Rozdział 20. Operacje w innych układach współrzędnych niż układ kartezjański	325
Układ kartezjański oraz inne układy współrzędnych	325
Odwzorowania pomiędzy układami współrzędnych w mechanizmie vertex shader	327
Kod programu	330
Inne zastosowania pokazanej techniki	336
Podsumowanie	337
Rozdział 21. Krzywe Beziera	339
Linie, krzywe, obszary	339
Obliczanie wektorów normalnych za pomocą „różniczek”	342
Obliczanie wartości dla obszaru za pomocą shadera	345
Aplikacja wykorzystująca obszary Beziera	348
Zastosowania i zalety obszarów Beziera	356
Łączenie krzywych i obszarów	357
Podsumowanie	358
Rozdział 22. Animacja postaci — skinning z wykorzystaniem palety macierzy	359
Techniki animacji postaci	359
Rejestr adresowy	362
Skinning z wykorzystaniem palety macierzy wewnątrz shadera	363
Aplikacja	365
Inne zastosowania palet	374
Podsumowanie	374
Rozdział 23. Proste operacje z kolorami	377
Kodowanie głębi za pomocą koloru wierzchołka	377
Shader głębi	378
Aplikacja wykorzystująca kodowanie głębi	380
Shader implementujący efekt promieni X	381
Aplikacja wykorzystująca efekt promieni X	384
Podsumowanie	387
Rozdział 24. Własne oświetlenie z wykorzystaniem vertex shadera	389
Przekształcanie wektorów oświetlenia do przestrzeni obiektu	390
Shader oświetlenia kierunkowego	393
Shader oświetlenia punktowego	395
Shader oświetlenia reflektorowego	397
Kod aplikacji	399
Wiele rodzajów oświetlenia w jednym shaderze	401
Podsumowanie	402
Rozdział 25. Cieniowanie kreskówkowe	403
Shadery, tekstury i funkcje zespolone	403
Shader kreskówkowy — część 1	405
Shader kreskówkowy — część 2	406
Implementacja cieniowania kreskówkowego w shaderze	408
Aplikacja cieniowania kreskówkowego	409
Modyfikacja tekstur	410
Modyfikacja shadera	411
Podsumowanie	411

Rozdział 26. Odbicie i załamanie światła	413
Mapowanie środowiskowe i mapy sześciennne	413
Dynamiczna modyfikacja map sześciennych	414
Obliczanie wektorów odbić	415
Obliczanie przybliżonych wektorów załamania światła	417
Efekty odbicia i załamania z wykorzystaniem vertex shadera	419
Aplikacja	421
Inne przykłady wykorzystania map sześciennych	427
Podsumowanie	427
Rozdział 27. Cienie — część 1. Cienie na płaszczyznach	429
Rzutowanie cieni na płaszczyznę	429
Równanie płaszczyzny	430
Macierz cienia	432
Wykorzystanie bufora matrycy w tworzeniu cieni	433
Aplikacja demonstracyjna	434
Ograniczenia techniki cieniowania na płaszczyznę	442
Podsumowanie	443
Rozdział 28. Cienie — część 2. Cieniowanie przestrzenne	445
Zasada tworzenia cieni przestrzennych	445
Wykorzystanie mechanizmu vertex shader w tworzeniu cienia przestrzennego	451
Kod aplikacji wykorzystującej cieniowanie przestrzenne	452
Zalety i wady cieniowania przestrzennego	459
Podsumowanie	460
Rozdział 29. Cienie — część 3. Mapy cieni	463
Podstawy mapy cieni	463
Renderowanie do tekstury sceny z punktu widzenia kamery	466
Renderowanie do tekstury	467
Mechanizm cieniowania wierzchołków porównujący wartości głębi	469
Pixel shader wykonujący mapowanie cieni	470
Aplikacja	471
Wady i zalety techniki mapowania cieni	479
Podsumowanie	479
Część VI Techniki wykorzystujące pixel shader	481
Rozdział 30. Oświetlenie reflektorowe per pixel	483
Proste mapy świetlne	483
Oświetlenie per pixel z wykorzystaniem pixel shadera	485
Oświetlenie reflektorowe per pixel	486
Vertex shader stosowany w technice oświetlenia reflektorowego per pixel	489
Pixel shader stosowany w technice oświetlenia reflektorowego per pixel	491
Aplikacja oświetlenia reflektorowego per pixel	491
Oświetlenie punktowe per pixel	494
Vertex shader stosowany w technice oświetlenia punktowego per pixel	495
Pixel shader stosowany w technice oświetlenia punktowego per pixel	496
Aplikacja oświetlenia punktowego per pixel	497
Ograniczenia prezentowanych technik	498
Podsumowanie	499
Rozdział 31. Oświetlenie per pixel — odwzorowanie nierówności	501
Pojęcie odwzorowania nierówności	501
Tworzenie map wektorów normalnych i korzystanie z nich	503
Tworzenie wektorów bazowych w przestrzeni tekstury	505

Vertex shader odwzorowania nierówności.....	507
Odwzorowanie nierówności bez pixel shadera.....	508
Odwzorowanie nierówności z wykorzystaniem pixel shadera	513
Ograniczenia oraz możliwości usprawnienia techniki odwzorowania nierówności.....	515
Podsumowanie	516
Rozdział 32. Implementacja technik per vertex jako techniki per pixel.....	519
Odbicie per pixel.....	519
Korzystanie z texm3x3pad.....	520
Vertex shader odwzorowania nierówności z odbiciem światła	522
Pixel shader odwzorowania nierówności z odbiciem światła	524
Aplikacja odwzorowania nierówności z odbiciem światła	525
Cieniowanie kreskówkowe per pixel	530
Vertex shader cieniowania kreskówkowego per pixel.....	530
Pixel shader cieniowania kreskówkowego per pixel	532
Aplikacja cieniowania kreskówkowego per pixel	534
Podsumowanie	536
Część VII Inne techniki	539
Rozdział 33. Renderowanie do tekstury — pełnoekranowe rozmycie ruchu	541
Tworzenie tekstury będącej celem renderowania	542
Wyodrębnianie powierzchni z tekstur będących celem renderowania	543
Renderowanie do tekstury.....	544
Renderowanie do dynamicznej mapy sześcienniej	545
Rozmycie ruchu	547
Sposób tworzenia efektu rozmycia ruchu	548
Aplikacja rozmycia ruchu	549
Wydajność techniki.....	558
Podsumowanie	558
Rozdział 34. Renderowanie 2D — po prostu o jedną literę „D” mniej	561
Biedny DirectDraw. Wiedziałem, że to się tak skończy	561
Krok 1: Odrzuć jedną literę „D”	563
„Duszki” — obrazy są wszystkim	565
Wykorzystywanie wierzchołków w 2D	566
Bardzo prosta aplikacja 2D	568
Wydajność.....	572
Możliwości wykorzystania techniki 2D.....	575
Podsumowanie	576
Rozdział 35. DirectShow, czyli obraz ruchomy w postaci tekstury.....	579
DirectShow w pigułce	579
MP3	581
Działanie filtru wideo do tekstury.....	582
Czynności przygotowawcze przed utworzeniem klasy tekstury.....	584
Klasa filtru teksturowego.....	585
Aplikacja tekstury wideo	593
Podsumowanie	595
Rozdział 36. Przetwarzanie obrazu z wykorzystaniem mechanizmów pixel shader	597
Zalety przetwarzania po etapie renderowania.....	597
Pełnoekranowa regulacja kolorów z wykorzystaniem pixel shaderów	598
Filtr czarno-biały	599
Regulacja jasności obrazu.....	600
Inwersja kolorów	601

Solaryzacja obrazu	602
Regulacja kontrastu sceny	603
Efekt sepii	605
Wykorzystywanie krzywych kolorów do modyfikacji kolorów	607
Przetwarzanie obrazu z wykorzystaniem jąder splotu	611
Wydajność	616
Podsumowanie	617
Rozdział 37. Znacznie lepszy sposób wykreślenia tekstu	619
Podstawy	620
Implementacja	621
Podsumowanie	634
Rozdział 38. Dokładne odmierzenie czasu	635
Czas niskiej rozdzielczości	635
Czas wysokiej rozdzielczości	636
Kilka ogólnych słów na temat animacji	637
Implementacja	639
Podsumowanie	641
Rozdział 39. Bufor matrycy	643
Znaczenie bufora matrycy oraz testu matrycy	643
Stany renderowania bufora matrycy	645
Uaktywnianie bufora matrycy	645
Ustawianie wartości odniesienia dla testu	645
Konfigurowanie funkcji porównywania	646
Ustawianie operacji uaktualniania	646
Maski matrycy	647
Celownik snajpera z wykorzystaniem bufora matrycy	648
Podsumowanie	652
Rozdział 40. Pobieranie informacji: kilka praktycznych procedur pobierania	655
Bardzo proste pobieranie 2D	655
Pobieranie za pomocą promieni	657
Poruszanie się w terenie z wykorzystaniem techniki pobierania za pomocą promienia	659
Procedura pobierania na poziomie pikseli	664
Vertex shader pobierania na poziomie pikseli	665
Aplikacja pobierania na poziomie pikseli	666
Inne zastosowania techniki pobierania na poziomie pikseli	671
Problemy wydajności	673
Podsumowanie	673
Zakończenie	675
Skorowidz	677

Rozdział 16.

Mechanizmy pixel shader

Mechanizmy *pixel shader* są analogiczne do mechanizmów vertex shader, z tą różnicą, że operują na pikselach zamiast na wierzchołkach. Po przekształceniach wierzchołków następuje rasteryzacja trójkątów na piksele, które są zapisywane do bufora zapasowego. W poprzednich rozdziałach powiedzieliśmy, w jaki sposób operacje na wierzchołkach, kolorach i teksturach wpływają na kolory uzyskiwane na ekranie. W tym rozdziale przedstawimy pojęcia związane z mechanizmami pixel shader. Pojęcia te nabiorą bardziej realnego kształtu w rozdziałach omawiających określone techniki. Ten rozdział służy natomiast jako wstęp do następujących pojęć związanych z mechanizmami pixel shader:

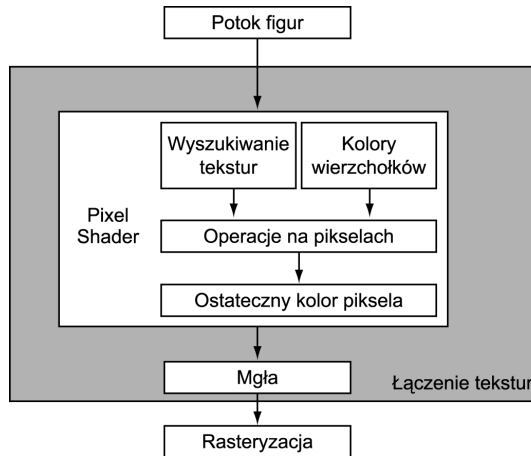
- ◆ Różne wersje mechanizmów pixel shader.
- ◆ Dane wejściowe i wyjściowe mechanizmów pixel shader.
- ◆ Warunkowe odczytywanie tekstur.
- ◆ Instrukcje dostępne w mechanizmach pixel shader i łączenie instrukcji w pary.
- ◆ Modyfikatory w mechanizmach pixel shader.
- ◆ Ograniczenia i ostrzeżenia związane z mechanizmami pixel shader.
- ◆ Sprawdzanie obsługi mechanizmów pixel shader.
- ◆ Asemblacja i tworzenie mechanizmów pixel shader.
- ◆ Prosta aplikacja wykorzystująca mechanizm pixel shader.

Co to jest pixel shader?

W poprzednich rozdziałach dowiedzieliśmy się, że różne operacje z kolorami mają wpływ na łączenie kolorów tekstury i wierzchołków w czasie rasteryzacji trójkątów. Operacje na kolorach dla fazy tekstury dają programiście niezwykłą kontrolę nad procesem łączenia, ale nie oferują zbyt wielkich możliwości. Mechanizmy pixel shader, podobnie jak mechanizmy vertex shader, pozwalają na o wiele dokładniejszą kontrolę nad sposobem przetwarzania danych przez urządzenie. W przypadku mechanizmów pixel shader dane, o których mowa, to piksele. Shader działa z każdym pikselem, który jest renderowany na ekranie. Zwróćmy uwagę, że nie jest to każdy piksel ekranu, a raczej każdy piksel wchodzący w skład prymitywu renderowanego na ekranie. Na rysunku 16.1 przedstawiono

Rysunek 16.1.

*Miejsce mechanizmu
pixel shader
w potoku*

inne spojrzenie na dalsze etapy renderowania pokazane na rysunku 5.1. Jak widzimy, shader ma wpływ na kolorowanie danego prymitywu, ale przetworzony przez shader piksel, zanim trafi na ekran, nadal musi być poddany testowi alfa, głębi i matrycy.

Pixel shader przetwarza każdy piksel renderowanego prymitywu, ale niekoniecznie każdy piksel ekranu czy okna wyjściowego. Oznacza to, że pixel shader ma wpływ na wygląd określonego trójkąta, czy też obiektu. Pixel shader zajmuje miejsce stanów łączenia tekstury i pozwala na dokładniejsze zarządzanie przezroczystością i kolorem dowolnego wykreślanego obiektu. Jak przekonamy się w dalszych rozdziałach, ma to swoje implikacje dotyczące oświetlenia, cieniowania oraz wielu innych operacji na kolorach.

Prawdopodobnie jedną z największych zalet mechanizmów pixel shader jest to, że upraszczają one przedstawianie złożonych operacji łączenia tekstur. Stany faz tekstur wymagają ustawiania operacji na teksturach, argumentów, współczynników łączenia oraz kilku innych stanów. Stany te pozostają „w mocy”, dopóki nie zostaną jawnie zmienione. W wyniku tego składnia jest czasami niezgrabna, a czasami trudno kontrolować wszystkie ustawienia. Mechanizmy pixel shader zamieniają wywołania metody `SetTextureStageState` serią stosunkowo prostych instrukcji arytmetycznych z przejrzysto zdefiniowanymi argumentami. Kiedy już zapoznamy się z mechanizmami pixel shader, z pewnością okażą się one bardzo przydatne.

Wersje mechanizmów pixel shader

Specyfikacja mechanizmów pixel shader zmienia się bardziej gwałtownie oraz w bardziej istotny sposób niż specyfikacja mechanizmów vertex shader. Istnieje wersja 1.0, ale zamiast niej powinniśmy wykorzystywać wersję 1.1. Obecnie prawie wszystkie rodzaje sprzętu obsługujące mechanizm pixel shader obsługują wersję 1.1, ale istnieją implementacje sprzętowe dla wersji 1.2, 1.3 oraz 1.4. Późniejsze wersje w wielu aspektach rozszerzają możliwości. Pomimo to techniki pokazane w dalszych rozdziałach będą ograniczały się do wersji 1.1. W tym rozdziale opiszę właściwości wszystkich wersji i zaznaczę te właściwości, które są dostępne tylko w wersjach późniejszych. Jeżeli nie zaznaczę inaczej, to można założyć, że określony opis dotyczy wszystkich wersji.

Mechanizmy pixel shader, a mechanizmy vertex shader

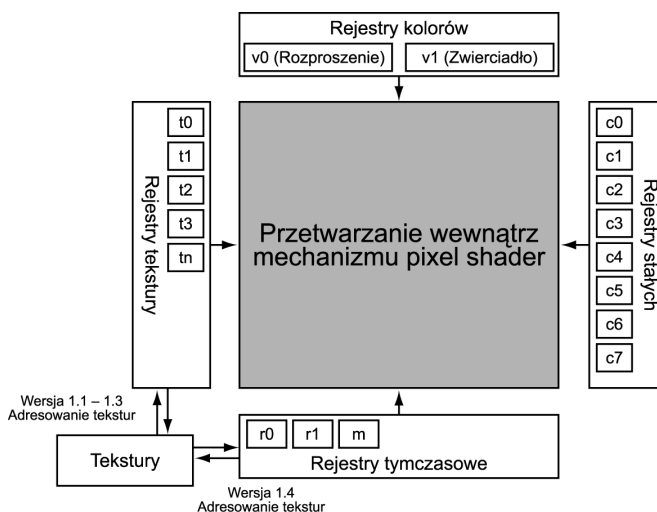
Wersja 1.1. mechanizmu pixel shader jest dość ograniczona w porównaniu z wersją 1.1 mechanizmu vertex shader. Późniejsze wersje zawierają bardziej zaawansowane funkcje odczytywania tekstur oraz oferujące większe możliwości funkcje porównań. Zakres możliwości mechanizmów pixel shader stopniowo zbliża się do zakresu oferowanego przez mechanizmy vertex shader.

Wejścia, wyjścia oraz operacje realizowane przez mechanizmy pixel shader

Tak jak w przypadku mechanizmów vertex shader, działania wykonywane przez mechanizm pixel shader są uzależnione od zbioru danych wejściowych, zbioru instrukcji oraz rejestrów służących do przechowywania wyników. Architekturę mechanizmu pixel shader pokazano na rysunku 16.2.

Rysunek 16.2.

Architektura mechanizmu pixel shader

Poniżej umieszczono opis każdego z komponentów mechanizmu pixel shader. W tym rozdziale umieszczę tylko zwięzły opis. Pozostałe informacje znajdują się w rozdziałach następujących.

Rejestry kolorów

Rejestry kolorów — v0 oraz v1 to najprostsze rejestry wejściowe. Każdy z nich posiada cztery wartości składowych koloru, które odpowiadają rejestrów wyjściowym oD0 oraz oD1 mechanizmu vertex shader. Można je wykorzystać do przekazywania danych o kolorach, współrzędnych tekstury lub nawet wektorach, które mają wpływ na łączenie lub kolorowanie wynikowych pikseli.

Rejestry tymczasowe i wyjściowe

Podobnie jak w przypadku rejestrów mechanizmu vertex shader, rejestry tymczasowe służą do zapisywania tymczasowych danych wykorzystywanych przez kolejne instrukcje shadera. Istnieją cztery składowe wartości koloru zapisane jako liczby zmiennoprzecinkowe. Inaczej niż w mechanizmach vertex shader, wartość $r0$ oznacza ostateczną wartość koloru uzyskaną w wyniku działania shadera. Wartość $r0$ możemy wykorzystać także jako rejestr tymczasowy, ale wartość znajdująca się w tym rejestrze po zakończeniu działania shadera będzie przekazana do dalszych etapów potoku. Pamiętajmy też, że wartości rejestrów tymczasowych są wewnątrz shadera interpretowane jako wartości zmiennoprzecinkowe, ale wartość $r0$ przed zakończeniem działania shadera jest przeliczana na wartość z zakresu od 0,0 do 1,0.

Rejestry stałych

Stałe mechanizmu pixel shader mają dokładnie taką samą postać i działanie jak stałe mechanizmów vertex shader poza tym, że ich wartości powinny mieścić się w zakresie od $-1,0$ do $1,0$. W wielu przypadkach spotkamy się z definiowaniem stałych wewnątrz mechanizmu pixel shader. W większości technik związanych z mechanizmami pixel shader wartości stałe są rzeczywiście stałe, co oznacza, że nigdy się nie zmieniają. Zmodyfikowane wartości można przekazać do mechanizmu pixel shader za pomocą mechanizmu vertex shader. Jeśli jest taka potrzeba, to wartości stałych można także przekazać do mechanizmu pixel shader za pomocą wywołań API.

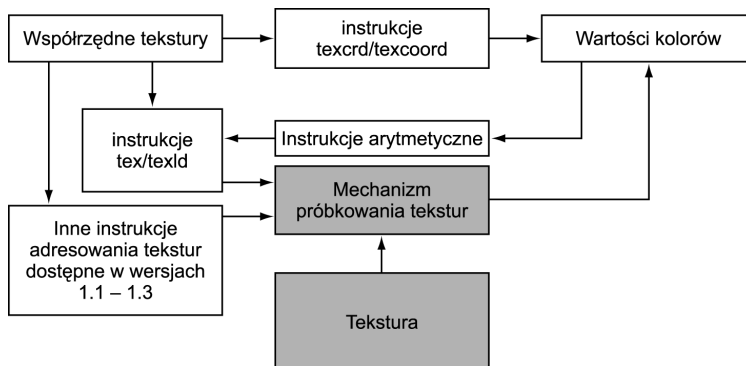
Rejestry tekstur

Rejestry tekstur dostarczają do mechanizmu pixel shader informacji o teksturach. Z technicznego punktu widzenia rejestry tekstur zawierają współrzędne tekstur, ale w większości przypadków informacje te są natychmiast zamieniane na dane o kolorach w miarę pobierania danych o teksturze. W shaderach wersji od 1.1 do 1.4 rejestry tekstur mogą być odczytywane jako współrzędne, a następnie zapisywane danymi o kolorach. W wersji 1.4. mogą być jedynie odczytywane i są wykorzystywane jako parametry służące do załadowania danych o kolorach do innych rejestrów. Dokładne przeznaczenie tych rejestrów stanie się bardziej jasne po omówieniu instrukcji dostępnych dla shadera. Liczba rejestrów tekstur zależy od liczby faz tekstur.

Warunkowe odczytywanie tekstur

W większości przypadków rejestry tekstur wykorzystuje się do próbkowania danych na podstawie współrzędnych tekstury przekazanych z mechanizmu vertex shader. Celem działania niektórych instrukcji pixel shadera jest jednak modyfikowanie współrzędnych tekstury wewnątrz pixel shadera, przed odczytaniem rzeczywistej wartości tekstury. Taką operację nazywa się warunkowym odczytywaniem tekstury, ponieważ współrzędne wykorzystywane do pobierania wartości tekstury zależą od pewnych wcześniejszych operacji wykonywanych przez pixel shader, a nie tylko od czynników zewnętrznych. Graficzną reprezentację operacji warunkowego odczytu tekstury pokazano na rysunku 16.3.

Rysunek 16.3.
Zwykle i warunkowe
odczytywanie tekstur

Operacja warunkowego odczytu tekstur pozwala programiście na tworzenie szeregu faz tekstur, które poszukują wartości dla każdej kolejnej fazy. Przykładowo, istnieją techniki, w których vertex shader dostarcza współrzędnych tekstury, która z kolei zawiera wartości koloru wykorzystywane jako współrzędne tekstury w innej teksturze. Przy prawidłowym wykorzystaniu operacje warunkowego odczytywania tekstur mogą stworzyć podstawę do implementacji funkcji matematycznych, które oferują znacznie większe możliwości wykonywania operacji, niż w przypadku zastosowania stanów faz tekstur. W następnym podrozdziale poświęconym instrukcjom opisano to w sposób bardziej szczegółowy.

Instrukcje dostępne w mechanizmach pixel shader

Instrukcje pixel shadera działają na wartościach rejestrów wejściowych i tymczasowych w podobny sposób jak instrukcje vertex shadera. Istnieje jednak kilka istotnych różnic. Pierwsza różnica polega na tym, że pixel shader obsługują znacznie mniejszą liczbę instrukcji. Ogranicza to możliwości shaderów, ale w praktyce jest sensowne, ze względu na częstotliwość zastosowania mechanizmu pixel shader. Pomijając możliwości sprzętu, pisanie długich shaderów, które miałyby przetwarzać miliony pikseli w pojedynczej ramce, wydaje się bezcelowe. Inna różnica polega na zastosowaniu modyfikatorów instrukcji. Modyfikatory instrukcji stanowią cenny dodatek do zestawu instrukcji shadera. Modyfikatory omówimy w następnym podrozdziale.

Niewygodne jest to, że różne wersje mechanizmów pixel shader w pewnym stopniu obsługują różny zestaw instrukcji. W objaśnieniach zamieszczonych poniżej dla każdej instrukcji wymieniam zestaw wersji shaderów, które ją obsługują. W przypadku braku takiej listy będziemy mogli przyjąć, że instrukcja jest obsługiwana we wszystkich dostępnych obecnie wersjach.

Istnieją trzy generalne grupy instrukcji. Nazwałem je instrukcjami konfiguracji, instrukcjami arytmetycznymi oraz instrukcjami adresowania tekstur. Kategoria instrukcji konfiguracyjnych stanowi w pewnym sensie rodzaj kategorii dodatkowej dla trzech instrukcji, które nie pasują do pozostałych kategorii. Instrukcje konfiguracyjne wymieniono w tabeli 16.1.

Tabela 16.1. Instrukcje konfiguracyjne dostępne w pixel shaderach

Instrukcja	Opis
ps	Instrukcja ps informuje shader, której wersji shadera używamy. Obecnie najczęściej wykorzystywana wersja to 1.1, ale wkrótce zapewne bardziej popularne będą wersje nowsze.
def	Instrukcja def definiuje wartość stałej jako wektor składający się z czterech składowych. Instrukcja ta przydaje się do ustawiania wartości, które nie zmieniają się w ciągu całego czasu istnienia shadera.
phase	Ta instrukcja jest unikatowa dla wersji 1.4. Wersja 1.4 pozwala na rozdzielenie pixel shadera na dwie różne fazy działania, co w rezultacie pozwala na podwojenie liczby instrukcji dozwolonych do wykorzystania wewnątrz mechanizmu pixel shader. Wartości kolorów ustawione podczas jednej z faz shadera przechodzą do fazy drugiej, ale wartości kanału alfa nie muszą być takie same. Jeżeli shader nie zawiera instrukcji phase, urządzenie uruchamia shader, tak jakby znajdował się w ostatniej fazie (tylko wersja 1.4).

W tabeli 16.2 zestawiono instrukcje arytmetyczne. Większość spośród tych instrukcji jest przynajmniej częściowo obsługiwana we wszystkich wersjach shaderów. Należy zachować ostrożność, gdyż niektóre z nich albo nie są obsługiwane, albo zużywają więcej niż jeden cykl.

Łączenie instrukcji w pary

Pixel shader przetwarza dane opisu koloru oraz kanału alfa w dwóch różnych potokach. Dzięki temu istnieje możliwość zdefiniowania dwóch zupełnie różnych instrukcji dla dwóch potoków, które wykonują się jednocześnie. Przykładowo, możemy zastosować instrukcję dp3 dla danych RGB, ale dane kanału alfa możemy tylko przesłać z jednego rejestru do drugiego. Można to zrobić w następujący sposób:

```
dp3 r2.rgb, r1, c1
+ mov r0.a, c2
```

Istnieją pewne ograniczenia dotyczące tego, które instrukcje wolno łączyć w pary. Według niepisanej reguły, nie należy grupować instrukcji o największych ograniczeniach. Bez przeszkód można łączyć w pary proste operacje arytmetyczne.

Instrukcje adresowania tekstur

Instrukcje adresowania tekstur mogą zapewniać większe możliwości niż instrukcje arytmetyczne. Jednocześnie ich użycie może być bardziej kłopotliwe. W tabeli 16.3 zwięźle opisano instrukcje adresowania tekstur. Niektóre z tych instrukcji omówię bardziej szczegółowo w dalszych rozdziałach opisujących techniki.

W przypadku instrukcji adresowania tekstur często trudno zrozumieć, kiedy wykorzystujemy parametr $t(n)$ do przechowywania danych opisu współrzędnych tekstury, a kiedy parametr ten zawiera dane o kolorach. Dla wyjaśnienia poniżej podałem kilka przykładów tego, w jaki sposób współrzędne tekstury odpowiadają wartościom opisującym kolory oraz rejestrom wynikowym opisu tekstur.

Tabela 16.2. Instrukcje arytmetyczne w mechanizmach pixel shader

Instrukcja	Format	Opis
mov	mov Wynik, Wejscie0	Przesyła wartość z jednego rejestru do drugiego. Instrukcja ta przydaje się do przekazywania tymczasowych wartości do rejestru r0, który zawiera ostateczny wynik działania shadera.
add	add Wynik, Wejscie0, Wejscie1	Dodaje jedną wartość rejestru do drugiej i umieszcza wynik w rejestrze wynikowym.
sub	sub Wynik, Wejscie0, Wejscie1	Odejmuje jedną wartość rejestru od drugiej i umieszcza wynik w rejestrze wynikowym. Pixel shadery obsługują także negację rejestrów, a zatem można wykorzystać instrukcję add z zanegowanym parametrem wejściowym.
mul	mul Wynik, Wejscie0, Wejscie1	Mnoży jedną wartość rejestru przez drugą i umieszcza wynik w rejestrze wynikowym. Podobnie jak vertex shadery, pixel shadery nie obsługują instrukcji dzielenia. Jeżeli chcemy podzielić liczbę, powinniśmy przekazać do shadera jej odwrotność.
mad	mad Wynik, Wejscie0, Wejscie1, Wejscie2	Podobnie jak instrukcja mad dostępna dla vertex shaderów, ta instrukcja wykonuje mnożenie i dodawanie w pojedynczej instrukcji. Najpierw wykonywane jest mnożenie parametru Wejscie0 przez Wejscie1, a następnie do obliczonego iloczynu dodawana jest wartość Wejscie2. Wynik umieszczany jest w rejestrze wynikowym.
dp3	dp3 Wynik, Wejscie0, Wejscie1	Ta instrukcja wykonuje trójelementową operację iloczynu skalarnego pomiędzy wartościami zapisanymi jako parametry Wejscie0 i Wejscie1. Zakłada się, że wartości te są wektorami, chociaż można wykorzystać tę operację do innego celu. Instrukcję tę wykorzystano w rozdziale 31.
dp4	dp4 Wynik, Wejscie0, Wejscie1	Instrukcja taka jak dp3, z tą różnicą, że dotyczy czterech elementów. Instrukcja jest dostępna w wersji 1.2 i w wersjach wyższych. W wersjach 1.2 oraz 1.3. liczy się ją jako dwie instrukcje (1.2, 1.3, 1.4).
cnd	cnd Wynik, Wejscie0, Wejscie1, Wejscie2	Ta instrukcja warunkowa ustawia wartości w rejestrze wynikowym na podstawie tego, czy wartości komponentów są większe niż 0,5. W wersji 1.4 ta instrukcja działa dla każdego komponentu oddzielnie. Jeżeli którykolwiek z komponentów parametru Wejscie0 jest większy niż 0,5, odpowiadający mu komponent rejestru wynikowego jest ustawiany na wartość komponentu parametru Wejscie1; w przeciwnym wypadku wartość jest pobierana z parametru Wejscie2. Jest możliwe zatem, że wynik jest swego rodzaju kompozycją wartości parametru Wejscie1 i Wejscie2. We wszystkich wersjach wcześniejszych niż 1.4. wartość porównywana jest ograniczona do jednej wartości — r0.a (1.1, 1.2, 1.3, 1.4 z ograniczeniami opisanymi powyżej).
cmp	cmp Wynik, Wejscie0, Wejscie1, Wejscie2	Operacja podobna do cnd, ale tym razem komponenty wejściowe są porównywane z wartością 0,0. Jeżeli są większe lub równe 0,0, wybierana jest wartość pochodząca z parametru Wejscie1, w innym przypadku pobierana jest wartość z parametru Wejscie2. Instrukcja jest dostępna w wersji 1.2 i w wersjach późniejszych, ale w wersjach 1.2 i 1.3 traktuje się ją jako dwie instrukcje (1.2, 1.3, 1.4 z ograniczeniami).
lrp	lrp Wynik, Wejscie0, Wejscie1, Wejscie2	Instrukcja lrp wykonuje liniową interpolację wartości zawartych w parametrach Wejscie1 i Wejscie2 na podstawie parametru Wejscie0. Przykładowo, pojedyncza wartość wyniku jest obliczana jako $\text{Wynik.r} = (\text{Wejscie1.r} * \text{Wejscie0.r}) + (\text{Wejscie2.r} * (1.0 - \text{Wejscie0.r}))$.
bem	bem Wynik.rq, Wejscie0, Wejscie1	Ta instrukcja jest dostępna tylko w wersji 1.4. Oblicza symulowaną wartość środowiskowego odwzorowania nierówności na podstawie ustawienia stanu macierzy nierówności fazy tekstury.
nop	nop	Ta instrukcja nie wykonuje żadnych działań.

Tabela 16.3. Instrukcje adresowania tekstur dostępne w mechanizmach pixel shader

Instrukcja	Format	Opis
tex	tex t(n)	Instrukcja ładuje wartość z wybranej fazy tekstury na podstawie współrzędnych tekstury dla tej fazy. Podstawowym zastosowaniem tej instrukcji jest pobieranie wartości do przetwarzania. Instrukcja tex nie jest dostępna w wersji 1.4. W wersji 1.4. shaderzy wykorzystują instrukcję texld (1.1, 1.2, 1.3).
texld	texld r(n), t(n)	Instrukcja ładuje wartość koloru z tekstury do rejestru tymczasowego. W tym przypadku rejestr tekstury t(n) zawiera współrzędne tekstury, natomiast rejestr r(n) zawiera dane tekstury. Z tego powodu wiersz texld r2, t0 pobiera współrzędne tekstury z fazy 0 i wykorzystuje je w celu odszukania wartości koloru w teksturze fazy 2. Wartości koloru są zapisywane do rejestru r2 (tylko 1.4.)
texcrd	texcrd Wynik, t(n)	W wersji 1.4. instrukcja texcrd kopiuje dane zawierające współrzędne tekstury z rejestru t(n) do rejestru wynikowego, jako dane opisujące kolor. W drugim etapie działania pixel shadera można wykorzystać rejestr wynikowy jako źródło w wywołaniu instrukcji texld, ale tylko w etapie 2 (tylko 1.4).
texcoord	texcoord t(n)	texcoord jest w pewnym sensie instrukcją towarzyszącą instrukcji tex i instrukcją analogiczną do texcrd. Jeżeli shader wywoła tę instrukcję zamiast tex, dane opisu współrzędnych tekstury będą załadowane zamiast wartości opisującej kolor. Instrukcja może być przydatna w tych technikach, gdzie vertex shader przekazuje dane do pixel shadera poprzez współrzędne tekstury (1.1, 1.2, 1.3).
texreg2ar	texreg2ar t(m), t(n)	Ta instrukcja interpretuje komponenty kanału alfa oraz koloru czerwonego rejestru t(n) jako współrzędne tekstury u oraz v. Te współrzędne tekstury są wykorzystywane jako indeks do rejestru t(m) w celu pobrania wartości opisu koloru z tej fazy tekstury. Przykładowo, vertex shader może ustawić współrzędne tekstury z fazy 0 na (0,0). Komponenty kanału alfa oraz koloru czerwonego w tym punkcie w teksturze mogą obydwa mieć wartość 0,5. Z tego powodu możemy wykorzystać współrzędne (0,5; 0,5) do odszukania wartości tekseła wewnątrz rejestru t1. Wewnątrz pixel shadera odpowiedni wiersz kodu przyjąłby postać texreg2ar t1, t0. Docelowa faza tekstury musi być większa od źródłowej. (1.1, 1.2, 1.3).
texreg2gb	texreg2gb t(m), t(n)	Instrukcja analogiczna do instrukcji texreg2ar, z tą różnicą, że jako współrzędne tekstury wykorzystywane są komponenty koloru zielonego i niebieskiego. (1.1, 1.2, 1.3).
texreg2rgb	texreg2rgb t(m), t(n)	Instrukcja taka sama jak poprzednie, ale wykorzystuje trzy współrzędne tekstury do zastosowania w odwzorowaniach sześciennych lub teksturach 3D (tylko 1.2 i 1.3).
texkill	texkill t(n)	Ta instrukcja „zabija” bieżący piksel, jeżeli dowolna z trzech pierwszych współrzędnych tekstury jest mniejsza niż zero. Instrukcja może być przydatna do implementacji płaszczyzn obcinanych (ang. <i>clipping planes</i>), ale może powodować niepożądane wyniki w przypadku stosowania wielopróbkowania (ang. <i>multisampling</i>). W wersji 1.4 w etapie 2 rejestr wejściowy może być rejestrem tymczasowym ustawionym w etapie 1.

Tabela 16.3. Instrukcje adresowania tekstur dostępne w mechanizmach pixel shader — ciąg dalszy

Instrukcja	Format	Opis
<code>texm3x2pad</code>	<code>texm3x2pad t(m), t(n)</code>	Ta instrukcja wykonuje pierwszą część obliczeń dla macierzy 3×2 . Wartości w rejestrze $t(n)$ (z reguły wektory) są mnożone przez pierwsze trzy wartości współrzędnych tekstury fazy m , które w tym przypadku są wykorzystywane jako pierwszy wiersz macierzy 3×2 . Instrukcję tę możemy zastosować tylko razem z instrukcją <code>texm3x2tex</code> lub <code>texm3x2depth</code> (opisane dalej). Nie można użyć jej samej. Instrukcję tę należy traktować jako pierwszą część instrukcji dwuczłonowej (1.1, 1.2, 1.3).
<code>texm3x2tex</code>	<code>texm3x2tex t(m+1), t(n)</code>	Jest to druga część instrukcji poprzedniej. Rejestr docelowy musi pochodzić z fazy tekstury wyższej niż pozostałe dwie fazy. Instrukcja ta wykonuje drugą część mnożenia macierzy 3×2 . Rejestr $t(n)$ jest mnożony przez drugi wiersz macierzy (zapisanej jako współrzędne tekstury dla fazy $m+1$). Wynik jest następnie wykorzystywany jako parametr wyszukiwania w teksturze fazy $m+1$. W wyniku działania tej instrukcji rejestr $t(m+1)$ zawiera poszukiwany kolor. Instrukcję tę najlepiej wytłumaczyć na przykładzie. Instrukcje tego typu i podobne wykorzystano w rozdziale 32. (1.1, 1.2, 1.3)
<code>texm3x2depth</code>	<code>texm3x2depth t(m+1), t(n)</code>	Jest to druga, alternatywna część instrukcji <code>texm3x2pad</code> . Jeżeli stosujemy tę instrukcję, to do obliczenia wartości z dla tego piksela powinniśmy użyć funkcji <code>texm3x2pad</code> (na podstawie pierwszego wiersza macierzy). Instrukcja ta oblicza współrzędną w , wykorzystując współrzędne z fazy $m+1$ jako drugi wiersz macierzy. Następnie instrukcja oblicza współrzędną z/w i zaznacza tę wartość do wykorzystania jako alternatywną wartość głębokości dla wybranego piksela (tylko 1.3).
<code>texm3x3pad</code>	<code>texm3x3pad t(m), t(n)</code>	Ta instrukcja działa tak samo jak instrukcja <code>texm3x2pad</code> , z tą różnicą, że przetwarza macierz 3×3 . Z tego powodu przed dopełnieniem instrukcji za pomocą <code>texm3x3tex</code> , <code>texm3x3spec</code> lub <code>texm3x3vspec</code> instrukcję tę trzeba wywołać dwukrotnie (1.1, 1.2, 1.3).
<code>texm3x3tex</code>	<code>texm3x3tex t(m+2), t(n)</code>	Podobnie jak instrukcja <code>texm3x2tex</code> , ta instrukcja jest uzupełnieniem pełnej operacji macierzowej. W tym przypadku jest to mnożenie macierzy 3×3 . Zakłada się, że wywołanie instrukcji poprzedzono dwoma wywołaniami instrukcji <code>texm3x3pad</code> oraz że każda kolejna wykorzystana faza była wyższa od poprzedniej. Wynik mnożenia wykorzystywany jest jako współrzędne tekstury w celu pobrania wartości tekstury z $t(m+2)$ (1.1, 1.2, 1.3).
<code>texm3x3spec</code>	<code>texm3x3spec t(m+2), t(n), c(n)</code>	Jest to alternatywa dla instrukcji <code>texm3x3tex</code> . Wynik mnożenia macierzy 3×3 jest interpretowany jako wektor normalny wykorzystywany do obliczeń odbicia. Rejestr $c(n)$ przechowuje stałą wektora oka odpowiadającą tej instrukcji dla wynikowego wektora normalnego. Uzyskany w wyniku wektor 3D wykorzystywany jest jako zbiór współrzędnych tekstury dla tekstury w fazie $m+1$. Instrukcję tę stosuje się do mapowania środowiskowego (1.1, 1.2, 1.3).
<code>texm3x3vspec</code>	<code>texm3x3vspec t(m+2), t(n)</code>	Instrukcja podobna do instrukcji <code>texm3x3spec</code> , ale bez wykorzystania stałego wektora oka. W zamian wektor oka jest pobierany z czwartego komponentu wierszy macierzy (1.1, 1.2, 1.3).
<code>texm3x3</code>	<code>texm3x3 t(m+2), t(n)</code>	Ta instrukcja także może uzupełniać ciąg trzech instrukcji. Jej działanie polega na przesłaniu wektora wynikowego do rejestru wyniku bez wykonywania poszukiwania danych opisu tekstury (1.2, 1.3).

Tabela 16.3. Instrukcje adresowania tekstur dostępne w mechanizmach pixel shader — ciąg dalszy

Instrukcja	Format	Opis
texbem	texbem t(m), t(n)	Ta instrukcja oblicza informacje dotyczące pozornego środowiskowego mapowania nierówności za pomocą macierzy nierówności ustawionej za pomocą wywołania funkcji <code>SetTextureStageState</code> . Wartości koloru w rejestrze t(n) są mnożone przez macierz tekstury, a wynik jest wykorzystywany jako indeks tekstury w fazie m (1.1, 1.2, 1.3).
texbem1	texbem1 t(m), t(n)	Instrukcja stanowi uzupełnienie instrukcji <code>texbem</code> . Wykonuje tę samą funkcję, ale dodatkowo uwzględnia korektę luminancji ze stanów faz tekstur.
texdepth	texdepth r(n)	Tej instrukcji można użyć jedynie w drugim etapie w shaderach wersji 1.4. W pierwszym etapie należy wypełnić komponenty r i g rejestru za pomocą wartości z i w. Instrukcja oblicza wartość z/w i zaznacza tę wartość do zastosowania jako wartość głębi dla tego piksela. (1.4. — tylko w drugim etapie).
texdp3	texdp3 t(m), t(n)	Instrukcja oblicza trójelementowy iloczyn skalarny danych zapisanych w rejestrze t(n) oraz współrzędnych tekstury zapisanych w rejestrze t(m). Uzyskana w wyniku wartość skalarna jest kopiowana do wszystkich czterech komponentów rejestru t(m) (1.2, 1.3).
texdp3tex	texdp3tex t(m), t(n)	Ta instrukcja oblicza iloczyn skalarny tak jak instrukcja poprzednia, ale uzyskany w wyniku skalar jest używany jako indeks do poszukiwania danych w teksturze fazy m. Uzyskana w wyniku wartość koloru jest zapisywana do rejestru t(m) (1.2, 1.3).

W poniższym przypadku tekstura w fazie 0 jest próbkowana razem ze współzrędnymi tekstury z fazy 0. Uzyskany w wyniku kolor jest zapisywany do t0. Kolejne instrukcje używające t0 będą wykorzystywały próbkowaną wartość koloru:

```
tex t0
```

W kolejnym przykładzie rejestr t0 jest zapisywany wartością współzrędnymi tekstury z fazy 0. Kolejne instrukcje wykorzystujące rejestr t0 będą wykorzystywać dane opisu współzrędnymi tekstury interpretowane jako wartość koloru:

```
texcoord t0
```

Kolejny fragment kodu wykorzystuje pierwsze dwie współzrędnymi tekstury z fazy 0 jako współzrędnymi tekstury w fazie 1. Tekstura fazy 1. jest próbkowana, a uzyskany w wyniku kolor jest zapisywany do rejestru t1. Kolejne instrukcje korzystające z rejestru t1 będą wykorzystywały wartość koloru z próbki tekstury fazy 1.

```
texreg2ar t1, t0
```

We wszystkich wersjach shaderów wcześniejszych niż 1.4 rejestry t(n) mogą być zarówno odczytywane, jak i zapisywane. W przypadku odczytu uzyskana dana jest interpretowana jako współzrędnymi tekstury. W przypadku zapisu wartość może zawierać próbkowaną wartość koloru tekstury lub na przykład interpretowaną współzrędnymi tekstury (w przypadku instrukcji `texcoord`). W wersji 1.4. rejestry tekstury mogą być tylko odczytywane. W przypadku poniższej instrukcji `texld` rejestr t0 zawiera współzrędnymi tekstury, natomiast r0 zawiera wynik zastosowania tych współzrędnymi do próbkowania tekstury fazy 0:

```
texld r0, t0
```

W dalszych rozdziałach niektóre z opisanych wcześniej instrukcji zostaną zaprezentowane w praktycznym działaniu. Kiedy zobaczymy, jak się ich używa, nabiorą dla nas większego sensu.

Możliwości przetwarzania nie są ograniczone jedynie do zestawu instrukcji. Podobnie jak w przypadku mechanizmów vertex shader, pixel shadery umożliwiają zastosowanie modyfikatorów, które dają wiele możliwości.

Modyfikatory dostępne dla mechanizmów pixel shader

W pixel shaderach można stosować niektóre spośród dodatkowych funkcji dostępnych dla vertex shaderów, takich jak negacja czy maski zapisu, ale istnieje także zbiór modyfikatorów instrukcji, które gwarantują dodatkowe możliwości. Dostępne modyfikatory dla rejestrów źródłowych zestawiono w tabeli 16.4.

Tabela 16.4. Modyfikatory rejestrów źródłowych dostępne dla pixel shaderów

Modyfikator	Składnia	Opis
Przesunięcie	<code>r0_bias</code>	Odejmuje 0,5 od wszystkich czterech komponentów rejestru. Ten modyfikator można stosować dla dowolnego rejestru źródłowego.
Odwrócenie	<code>1-r0</code>	Przed wykonaniem instrukcji następuje odjęcie wartości rejestru źródłowego od 1,0. Zawartość rejestru źródłowego nie zmienia się.
Negacja	<code>-r0</code>	Oblicza negację komponentów przed wykonaniem instrukcji. Znow zawartość rejestru źródłowego nie zmienia się.
Podwojenie	<code>ro_x2</code>	Ten modyfikator przed wykonaniem instrukcji mnoży komponenty przez 2,0. Jest dostępny tylko w wersji 1.4.
Skala ze znakiem	<code>ro_bx2</code>	Ten modyfikator odejmuje wartość 0,5, a następnie mnoży uzyskany wynik przez 2,0. Modyfikator szczególnie przydaje się do wykonywania konwersji zakresu koloru od 0,0 do 1,0 na zakres od -1,0 do 1,0.

W pixel shaderach jest także dostępna ograniczona forma operacji mieszania. Przed wykonaniem instrukcji możemy dokonać replikacji jednego kanału na wszystkie kolory. Podobnie jak w przypadku operacji mieszania dostępnej w vertex shaderach odpowiednie rejestry danych nie ulegają zmianie. Odpowiednie selektory rejestrów źródłowych zestawiono w tabeli 16.5.

Można także stosować maski zapisu. We wszystkich wersjach shaderów można wybrać, czy będziemy zapisywać wszystkie kanały, tylko kanał alfa, czy tylko kolory. W wersji 1.4 do zapisu można wybrać dowolne kanały. Składnia masek zapisu jest taka sama jak w przypadku mechanizmów vertex shader, z tą różnicą, że zamiast etykiet `.xyzw` stosujemy etykiety `.rgba`, co pokazano w tabeli 16.5.

Ostatnią grupą modyfikatorów są modyfikatory instrukcji. O działaniu tych modyfikatorów możemy myśleć jako o operacji wykonywanej przed ustawieniem wartości wyniku. Tego typu modyfikatory opisano w tabeli 16.6. W przykładach posłużono się instrukcją `add`, ale modyfikatorów tych można użyć dla większości instrukcji arytmetycznych.

Tabela 16.5. Selektory rejestrów źródłowych w mechanizmach pixel shader

Selektor	Składnia	Opis
Replikacja kanału alfa	r0.a	Ten selektor replikuje wartość kanału alfa do wszystkich komponentów rejestru wejściowego. Selektor jest dostępny we wszystkich wersjach shadera.
Replikacja kanału niebieskiego	r0.b	Replikuje wartość kanału niebieskiego do wszystkich komponentów rejestru wejściowego. Selektor jest dostępny we wszystkich wersjach shadera w wersji 1.1 i w wersjach późniejszych.
Replikacja kanału zielonego	r0.g	Replikuje wartość kanału zielonego do wszystkich kanałów. Dostępny jedynie w wersji 1.4.
Replikacja kanału czerwonego	r0.r	Replikuje wartość kanału czerwonego do wszystkich kanałów. Dostępny jedynie w wersji 1.4.

Tabela 16.6. Modyfikatory instrukcji w mechanizmach pixel shader

Modyfikator	Składnia	Opis
Mnożenie przez 2	add_x2	Ten modyfikator mnoży wynik instrukcji przez 2.
Mnożenie przez 4	add_x4	Mnoży wynik przez 4.
Mnożenie przez 8	add_x8	Mnoży wynik przez 8. Dostępny jedynie w wersji 1.4.
Dzielenie przez 2	add_d2	Dzieli wynik przez 2.
Dzielenie przez 4	add_d4	Dzieli wynik przez 4. Dostępny tylko w wersji 1.4.
Dzielenie przez 8	add_d8	Dzieli wynik przez 8. Dostępny tylko w wersji 1.4.
Nasycenie	add_sat	Konwertuje wynik do zakresu 0,0 – 1,0. Modyfikator nasycenia zapewnia, że wartości mieszczą się w poprawnym zakresie dla kolorów.

Ograniczenia i uwagi dotyczące stosowania mechanizmów pixel shader

Podobnie jak w przypadku mechanizmów vertex shader podstawowym ograniczeniem mechanizmów pixel shader jest liczba instrukcji. Pixel shadery podlegają znacznie ostrzejszym ograniczeniom niż vertex shadery. W wersjach 1.1, 1.2 i 1.3 istnieje ograniczenie do 4 instrukcji adresowania tekstur oraz 8 instrukcji arytmetycznych, co daje w sumie 12 instrukcji. Wersja 1.4 dopuszcza 8 instrukcji arytmetycznych oraz sześć instrukcji adresowania tekstur dla każdego z dwóch etapów. W sumie daje to 28 dostępnych instrukcji. Jest to ponad dwukrotna liczba instrukcji w porównaniu z wersjami poprzednimi, ale w dalszym ciągu dużo mniejsza od liczby instrukcji dostępnych w mechanizmach vertex shader.

Chociaż istnieje ograniczenie co do liczby instrukcji adresowania oraz instrukcji arytmetycznych, to nie ma ograniczeń co do liczby instrukcji „konfiguracyjnych”. Instrukcje `def`, `phase` oraz `ps` nie zajmują dostępnego limitu liczby instrukcji.

Innym ograniczeniem jest liczba dostępnych rejestrów. W tabeli 16.7 zestawiono ograniczenia liczby rejestrów dla wszystkich wersji mechanizmów pixel shader.

Tabela 16.7. *Ograniczenia liczby rejestrów w mechanizmach pixel shader*

Typ rejestru	Ograniczenie w wersjach 1.1 – 1.3	Ograniczenie w wersji 1.4
Rejestr koloru $v(n)$	2	2 (etap 2)
Rejestr tekstury $t(n)$	4	6
Rejestr stałych $c(n)$	8	8
Rejestr tymczasowy $r(n)$	2	6

Pixel shadery są ograniczone przez sprzęt, na którym działają. Niektóre karty być może w ogóle nie będą obsługiwały żadnej z wersji pixel shader. Inaczej niż w przypadku mechanizmów vertex shader, dla pixel shaderów nie ma akceptowalnej alternatywy programowej. Jeżeli sprzęt ich nie obsługuje, wydajność jest przeraźliwie niska. Urządzenie referencyjne może służyć do testowania kodu, ale nie do rzeczywistego wykorzystania.

Sprawdzanie dostępności mechanizmów pixel shader

Podobnie jak w przypadku mechanizmów vertex shader, można sprawdzić, czy nasz sprzęt obsługuje pixel shadery, poprzez wywołanie metody `SetDeviceCaps`. Struktura `Moz1` zawiera pole typu `DWORD` — `PixelShaderVersion`. Wartość zawiera zarówno numer wersji głównej, jak numery wersji pomocniczych. Najlepiej analizować znaczenie tej wartości za pomocą makra `D3DPS_VERSION`:

```
D3DCAPS8 Moz1;
m_wD3D->GetDeviceCaps(D3DADAPTER_DEFAULT, D3DDEVTYPE_HAL, &Moz1);
if (Moz1.PixelShaderVersion == D3DPS_VERSION(1,1))
{
    if (FAILED(UtworzProstaAplwOknie(m_uchwyt, D3DDEVTYPE_HAL,
        D3DCREATE_HARDWARE_VERTEXPROCESSING)))
        return FALSE;
}
```

Uzyskany numer wersji to wersja maksymalna. Urządzenia obsługujące daną wersję shadera powinny także obsługiwać wersje wcześniejsze. Jeżeli urządzenie nie obsługuje mechanizmów pixel shader, być może konieczne będzie opracowanie techniki zastępczej wykorzystującej operacje łączenia tekstur lub wyłączenie niektórych efektów. Jeżeli mechanizmy pixel shader są dostępne, możemy zrobić krok naprzód i przystąpić do utworzenia shadera.

Asemlacja, tworzenie i wykorzystywanie mechanizmów pixel shader

Asemlacja pixel shaderów jest działaniem podobnym do asemlacji vertex shaderów. Należy wykorzystać to samo wywołanie funkcji `D3DXAssembleShader` (zobacz poprzedni

rozdział). Jeżeli składnia jest poprawna, to skompilowany shader znajdzie się w buforze shadera. Skompilowany shader może posłużyć do właściwego utworzenia shadera.

Kolejną czynnością jest wywołanie funkcji `CreatePixelShader`. Jest to funkcja podobna do funkcji `CreateVertexShader`, ale niewymagająca deklaracji. Pixel shadery zawsze operują na wartości koloru składającej się z czterech komponentów, niezależnie od formatu tekstury lub bufora:

```
HRESULT IDirect3DDevice8::CreatePixelShader(CONST
                                         DWORD *wSkompilowanyShader,
                                         DWORD *wUchwytyShadera);
```

Uzyskany uchwyt może posłużyć do uaktywnienia wybranego shadera:

```
HRESULT IDirect3DDevice8::SetPixelShader(DWORD UchwytShadera);
```

Wywołanie metody `SetPixelShader` ma analogiczne działanie do ustawienia kilku stanów fazy tekstury. Przekazanie wartości `NULL` do metody `SetPixelShader` powoduje dezaktywację pixel shadera. Jeżeli nie ustawiono aktywnego pixel shadera, to można w zwykły sposób korzystać ze stanów faz tekstur. W rzeczywistości w przypadku prostych operacji w dalszym ciągu można wykorzystywać stany tekstury. Przykładowo, domyślnie pierwsza faza tekstury moduluje kolor rozproszenia. Nie ma potrzeby dokonywania implementacji tej operacji wewnątrz shadera, można pozwolić na wykonanie tej czynności w ramach standardowej operacji łączenia.

Bardzo prosta aplikacja wykorzystująca mechanizm pixel shader

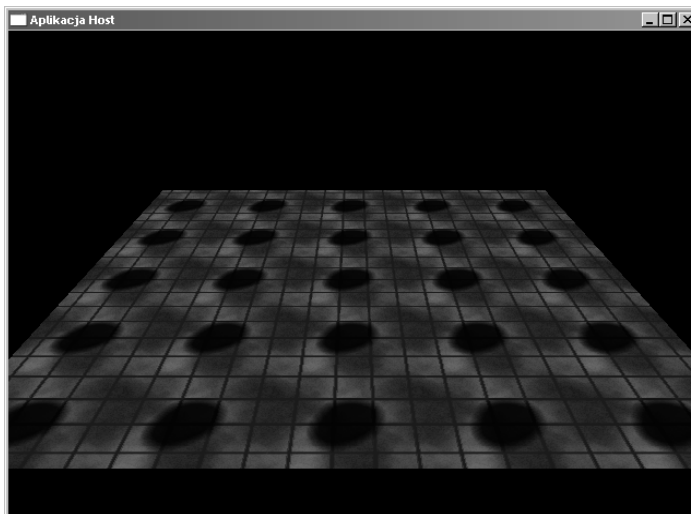
Niestety, zanim przejdę do naprawde interesujących aplikacji wykorzystujących pixel shadery, najpierw muszę omówić kilka aplikacji wykorzystujących mechanizmy vertex shader. Większość z ciekawszych zastosowań pixel shaderów wymaga użycia mechanizmów vertex shader do dostarczenia danych do pixel shadera. W tym rozdziale skoncentruję się na prostej aplikacji, która przedstawia niektóre podstawowe pojęcia. Do praktycznych zastosowań wykorzystamy pixel shadery, począwszy od rozdziału 29.

W tym rozdziale wykorzystamy prosty vertex shader do obliczenia wartości kierunkowego oświetlenia dla każdego wierzchołka. Współczynniki oświetlenia są interpolowane na powierzchni prostej płaszczyzny. Pixel shader łączy teksturę z wartością oświetlenia, ale wykorzystuje także inną teksturę w celu zdefiniowania obszaru tekstury odbijającego mniej światła. Jest to uproszczona wersja oświetlenia na poziomie pikseli. Oświetlenie na poziomie wierzchołków oblicza vertex shader, ale to pixel shader wykonuje ostatni etap obliczeń, określając wartość oświetlenia dla każdego piksela. Efekt działania aplikacji pokazano na rysunku 16.4.

Aby zrozumieć, jakie dane trafiają do pixel shadera, należy najpierw przeanalizować vertex shader.

Rysunek 16.4.

*Bardzo prosta
aplikacja
wykorzystująca
pixel shader*

Proste oświetlenie za pomocą mechanizmu vertex shader

Wykonywanie obliczeń oświetlenia za pomocą vertex shaderów szczegółowo opisano w rozdziale 24., zatem w tym rozdziale nie będę zagłębiał się w teorię. Pokazany tu przykład to niezwykle prosty vertex shader obliczający iloczyn skalarny wektora oświetlenia oraz wektora normalnego wierzchołka. W mojej implementacji vertex shader jest wykorzystany nieco „na siłę”, jedynie po to, aby pokazać, w jaki sposób należy przekazywać dane do pixel shadera. W kolejnych rozdziałach zaprezentuję lepsze przykłady, natomiast przykład pokazany w tym rozdziale ma na celu pokazanie możliwości wzajemnej interakcji pomiędzy shaderami. Poniższy kod shadera pochodzi z pliku *PixelSetup.vsh*:

```
vs.1.1
```

Wyprowadzimy przekształcone pozycje. W żadnym stopniu nie ma to wpływu na pixel shader:

```
dp4 oPos.x, v0, c0  
dp4 oPos.y, v0, c1  
dp4 oPos.z, v0, c2  
dp4 oPos.x, v0, c3
```

Obliczamy iloczyn skalarny normalnej wierzchołka oraz wektora oświetlenia dla światła kierunkowego. Wartość iloczynu skalarnego to kosinus kąta pomiędzy dwoma wektorami. W tym kontekście iloczyn skalarny wykorzystywany jest do określenia stopnia odbicia światła od powierzchni w prostym modelu oświetlenia rozpraszającego. Wektor oświetlenia przekazywany jest do vertex shadera jako *c4*. Negujemy go, aby wykonać przekształcenie na wektor „wierzchołek — oświetlenie”. Wynik zapisywany jest do rejestru koloru zwierciadlanego — *oD1*. Temu rejestrowi w mechanizmie pixel shader odpowiada wejściowy rejestr koloru *v1*:

```
dp3 oD1, v3, -c4
```

Rejestr stałych — `c5` przechowuje wartość oświetlenia otoczenia. Przesyłamy tę wartość do `oD0` (`v0` to pixel shader). To właśnie w tym miejscu zastosowałem shader trochę „na siłę”. Moglibyśmy się sprzeczać, czy oświetlenie kierunkowe i oświetlenie otoczenia można było dodać wewnątrz shadera. Można by również dyskutować, które dane umieścić i z których rejestrów skorzystać. Pamiętajmy, że celem tej aplikacji jest zaprezentowanie możliwości, nie zaś poprawnej techniki oświetlenia:

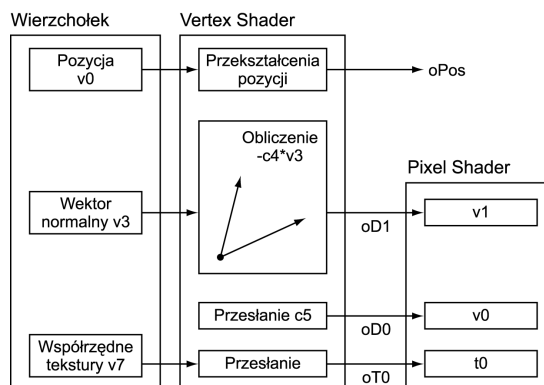
```
mov oD0, c5
```

Na koniec przesyłamy współrzędne tekstury (`v7`) do wyjściowych rejestrów tekstury. Dzięki temu pixel shader będzie mógł prawidłowo korzystać z tekstury:

```
mov oT0, v7
```

Zatem vertex shader wykonuje czynności konfiguracyjne, przysyłając dwie wartości koloru oraz zbiór współrzędnych tekstury do pixel shadera. To działanie zaprezentowano na rysunku 16.5.

Rysunek 16.5.
Konfiguracja parametrów pixel shadera przez vertex shader

Ostatnia operacja jest przetwarzana wewnątrz mechanizmu pixel shader.

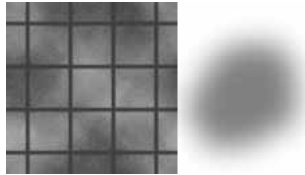
Proste operacje łączenia wewnątrz pixel shadera

Tekstura fazy 0 zawiera teksturę, która służy dwóm celom. Kanał koloru definiuje kolory obiektu, natomiast kanał alfa decyduje o tym, jak dobrze wybrany piksel odbija światło kierunkowe. Pamiętajmy, że nie jest to najlepszy z możliwych modeli oświetlenia. Kanały koloru oraz kanał alfa tekstury pokazano na rysunku 16.6.

Należy zauważyć, że kanał alfa stanowi wygodne miejsce, gdzie można przechowywać wartości, które nie zawsze są widoczne, ale są potrzebne do obliczeń. Jeżeli jawnie nie wykorzystujemy kanału alfa dla obiektów przezroczystych, możemy wykorzystać go do

Rysunek 16.6.

*Kanály koloru i alfa
dla tekstury*

innych celów. W naszym przypadku wykorzystujemy kanał alfa do przechowywania 8-bitowego współczynnika skalowania dla wartości oświetlenia kierunkowego. Poniższy kod shadera znajduje się w pliku *Simple.psh*. Pierwszy wiersz informuje assembler shadera, którą wersję shadera wykorzystujemy:

```
ps.1.1
```

W pierwszym wierszu ładujemy wartość tekstury do pixel shadera. Kod ten możemy interpretować następująco: wartość współrzędnej tekstury w rejestrze `t0` wykorzystujemy jako daną wejściową. Ten sam rejestr `t0` wykorzystujemy także do umieszczenia w nim wartości koloru wybranego piksela na podstawie współrzędnych tekstury interpolowanych z wierzchołków:

```
tex t0
```

W następnym wierszu przeprowadzamy zasadnicze działania. Instrukcja `mad` powoduje pomnożenie interpolowanej wartości oświetlenia kierunkowego przez wartość współczynnika skalowania zapisanego w kanale alfa tekstury. Wartość oświetlenia otoczenia jest dodawana do poddanej skalowaniu wartości oświetlenia kierunkowego. Oznacza to, że na powierzchnię równomiernie działa oświetlenie otoczenia, natomiast oświetlenie kierunkowe oddziałuje z różną intensywnością dla różnych pikseli. Jest to dosyć dziwny sposób oświetlania powierzchni, ale pokazuje działanie prostego pixel shadera:

```
mad r0, v1, t0.a, v0
```

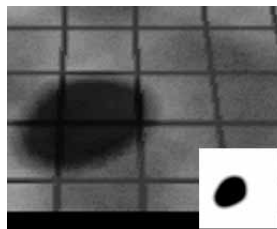
Po obliczeniu wartości oświetlenia ostateczna wartość jest modulowana przez wartość koloru tekstury. Rejestr `r0` jest zarówno rejestrem tymczasowym, jak rejestrem wynikowym. W vertex shaderach rejestry wynikowe są tylko do odczytu. Nie można ich wykorzystywać jako danych wejściowych instrukcji. W przypadku pixel shaderów tak nie jest. Rejestr `r0` można wykorzystywać wielokrotnie, ale musimy się upewnić, że ostateczna wartość jest tą, którą chcemy przekazać.

```
mul r0, r0, t0
```

Na rysunku 16.7 pokazano powiększenie ostatecznego wyniku działania aplikacji. Zwróćmy uwagę na to, że ciemniejsza plama odpowiada kształtowi zdefiniowanemu dla kanału alfa pokazanemu na rysunku 16.6.

Rysunek 16.7.

*Płytki oświetlone
światłem
kierunkowym
o różnym natężeniu*

Shadery są w zasadzie dosyć proste. Pozostaje opracowanie aplikacji, która łączy wszystkie opisane elementy w jedną całość.

Prosta aplikacja z wykorzystaniem pixel shadera

Większość interesujących działań naszej aplikacji wykonują zaprezentowane wcześniej shadery. Głównym zadaniem aplikacji jest dostarczenie do shaderów danych oraz zapewnienie utworzenia właściwych shaderów i uaktywnienie ich w odpowiednim czasie. W zaprezentowanym niżej kodzie pokazuję tylko nowe funkcje. Pełny kod źródłowy znajduje się na płycie CD (*Kod\Rozdzial16*).

Najpierw rozbudowuję funkcję `PoZainicjowaniu` o sprawdzenie dostępności pixel shaderów. Jeżeli urządzenie sprzętowe nie obsługuje pixel shaderów, aplikacja sięga do urządzenia referencyjnego. Jest to dobre do testowania, ale w rzeczywistych aplikacjach lepiej wyłączyć technikę niż wykorzystywać urządzenie referencyjne:

```
BOOL KApplikacjiTechniki::PoZainicjowaniu()
{
```

Pobieramy strukturę opisu możliwości i sprawdzamy, czy karta obsługuje mechanizmy vertex shader oraz pixel shader, posługując się makrami opisu wersji. We wszystkich przykładach w tej książce wykorzystujemy shadery w wersji 1.1 w celu zmaksymalizowania obsługi sprzętowej. Jeżeli shadery są dostępne, tworzymy urządzenie sprzętowe za pomocą funkcji pomocniczej. W innym przypadku tworzymy urządzenie referencyjne. Pamiętajmy o tym, że urządzenie referencyjne może być niezwykle wolne, szczególnie w przypadku wolnego procesora głównego. Jeżeli nasz sprzęt nie obsługuje shaderów, możemy czekać nawet kilka sekund na renderowanie ramki. W takim przypadku należy zachować cierpliwość:

```
D3DCAPS8 Moz1;
m_wD3D->GetDeviceCaps(D3DADAPTER_DEFAULT, D3DDEVTYPE_HAL, &Moz1);
if (Moz1.VertexShaderVersion == D3DVS_VERSION(1,1) &&
    Moz1.PixelShaderVersion == D3DPS_VERSION(1,1))
{
    if (FAILED(UtworzProstaAplwOknie(m_uchwyty, D3DDEVTYPE_HAL,
        D3DCREATE_HARDWARE_VERTEXPROCESSING)))
        return FALSE;
}
else
{
    if (FAILED(UtworzProstaAplwOknie(m_uchwyty, D3DDEVTYPE_REF,
        D3DCREATE_SOFTWARE_VERTEXPROCESSING)))
        return FALSE;
}
}
```

Metody `KonfigurujUrzadzenie` oraz `UtworzBuforPlaszczyny` wykonują podstawowe działania konfiguracji urządzenia oraz utworzenia bufora dla czterech punktów prostokąta. Funkcji tych nie pokazano w tym rozdziale. Nie dzieje się w nich nic nowego:

```
KonfigurujUrządzenie();
if (FAILED(UtworzBuforPłaszczyzny()))
    return FALSE;
```

Metoda `UtworzShadery` tworzy zarówno mechanizm vertex shader, jak i pixel shader. Jeżeli wykonanie tej metody nie powiedzie się, będzie to wskazywało na możliwy błąd syntaktyczny w kodzie shadera. Jeżeli shader jest poprawny, wykonanie funkcji zawsze powinno zakończyć się pomyślnie, ze względu na alternatywne wykorzystanie urządzenia referencyjnego. Jeżeli zdezaktywujemy wykorzystanie urządzenia referencyjnego, wywołanie funkcji może się nie powieść w przypadku, gdy sprzęt nie obsługuje shaderów:

```
if (FAILED(UtworzShadery()))
    return FALSE;
```

Poniższa tekstura to ta, którą pokazano na rysunku 16.5. Zarówno kolor, jak i dane dotyczące odbicia zapisano w pojedynczej teksturze:

```
if (FAILED(D3DXCreateTextureFromFile(m_wUrządzenieD3D,
                                   "..\\media\\Tile.dds",
                                   &m_wTekstura)))
    return FALSE;

return TRUE;
}
```

Funkcja `UtworzShadery` tworzy shadery wykorzystywane w czasie renderowania sceny. Poniższy kod jest podobny do kodu prezentowanego w poprzednich rozdziałach:

```
HRESULT KApplikacjiTechniki::UtworzShadery()
{
    ID3DXBuffer* wBuforShadera;
    ID3DXBuffer* wBledyShadera;
```

Tworzymy vertex shader i wykonujemy asemblację zgodnie z opisem z poprzedniego rozdziału. W rzeczywistych implementacjach w przypadku błędów być może należałoby sprawdzić zawartość bufora błędów:

```
if (FAILED(D3DXAssembleShaderFromFile("..\\media\\shaders\\PixelSetup.vsh",
                                     0, NULL, &wBuforShadera, &wBledyShadera)))
    return E_FAIL;

if (FAILED(m_wUrządzenieD3D->CreateVertexShader(Deklaracja,
                                               (DWORD *)wBuforShadera->GetBufferPointer(),
                                               &m_ShaderKonfiguracji, 0)))
    return E_FAIL;
```

Zwalniamy bufor shadera, aby można go było wykorzystać ponownie do utworzenia pixel shadera. Zwalnianie bufora błędów nie jest potrzebne, ponieważ jeżeli jesteśmy w tym miejscu, oznacza to, że bufor błędów nie został utworzony:

```
wBuforShadera->Release();
```

Wywołanie wykorzystane do utworzenia pixel shadera jest dokładnie takie same, jak wywołanie do utworzenia vertex shadera. Asembler wykorzystuje pierwszą instrukcję opisującą wersję w celu uzyskania informacji o typie shadera oraz o sposobie jego asemblacji:

```

if (FAILED(D3DXAssembleShaderFromFile("../media/shaders/Simple.psh",
                                        0, NULL, &wBuforShadera,
                                        &wBledyShadera)))
    return E_FAIL;

```

Wywołanie metody `CreatePixelShader` jest podobne do wywołania metody `CreateVertexShader`, ale w tym przypadku deklaracja nie jest potrzebna. Jeżeli operacja powiedzie się, to w wyniku jej działania będziemy mieli poprawny pixel shader do wykorzystania w czasie renderingu:

```

if (FAILED(m_wUrządzenieD3D->CreatePixelShader(
    (DWORD *)wBuforShadera->GetBufferPointer(),
    &m_ProstyPixelShader)))
    return E_FAIL;

wBuforShadera->Release();

return S_OK;
}

```

Powyższe wiersze odpowiadały za utworzenie shaderów. Przed zakończeniem aplikacji lub przed jej odtworzeniem powinniśmy zadbać o ich usunięcie. Sposób usunięcia shaderów w funkcji `PrzedOdtworzeniem` pokazano poniżej:

```

BOOL KApplikacjiTechniki::PrzedOdtworzeniem()
{

```

Za pomocą funkcji `DeleteVertexShader` oraz `DeletePixelShader` zapewniamy usunięcie shaderów. Możemy utworzyć bufor wierzchołków, które podlegają automatycznemu odtworzeniu w czasie odtwarzania urządzenia, ale o usunięcie i ponowne utworzenie shaderów musimy zadbać samodzielnie:

```

    m_wUrządzenieD3D->DeleteVertexShader(m_ShaderKonfiguracji);
    m_wUrządzenieD3D->DeletePixelShader(m_ProstyPixelShader);
    return TRUE;
}

```

Na koniec, funkcja renderująca wykorzystuje shadery do wykonania interesujących działań. W poniższym kodzie założono, że wcześniej poprawnie utworzono shadery:

```

void KApplikacjiTechniki::Renderuj()
{

```

Teraz trzeba ustawić vertex shader. W naszej prostej aplikacji mogliśmy ustawić vertex shader w czasie tworzenia shadera. W naszym przykładzie jednak umieszczam tę instrukcję wewnątrz funkcji renderującej dla lepszego zilustrowania wykonywanych działań:

```

    m_wUrządzenieD3D->SetVertexShader(m_ShaderKonfiguracji);

```

Poniższy kod wykonuje animację kierunku oświetlenia. W obliczeniach przyjęto, że oświetlenie jest zawsze skierowane w dół, niezależnie od wartości animacji. Po zdefiniowaniu kierunku oświetlenia jest on przekazywany do rejestru `c4` shadera. W rozdziale 24. dowiemy się, że takie przyjmowanie sposobu oddziaływania wektora oświetlenia na przekształcenia obiektu jest naiwne (i zazwyczaj niepoprawne), ale dla naszej prostej aplikacji wystarczy. Jeżeli zdecydujemy się na modyfikację macierzy światła, uzyskamy nieprawidłowe wyniki, ale w tym kontekście nie jest to takie ważne. Moje słowa nabiorą większego sensu w rozdziale 24:

```
float Czas = (float)GetTickCount() / 1000.0f;
D3DXVECTOR4 KierSwiatla = D3DXVECTOR4(sin(Czas), -fabs(cos(Czas)),
                                     0.0f, 0.0f);
m_wUrzadzenieD3D->SetVertexShaderConstant(4, &KierSwiatla, 1);
```

Ustawiamy niewielką składową światła otaczającego. Światło otaczające jest przekazywane do vertex shadera, a następnie do pixel shadera.

```
D3DXVECTOR4 Otoczenie (0.1, 0.1f, 0.1f, 0.0f);
m_wUrzadzenieD3D->SetVertexShaderConstant(5, &Otoczenie, 1);
```

Do shadera trzeba także przekazać połączoną macierz. Poszczególne macierze ustawiono w funkcji KonfigurujUrzadzenie:

```
D3DMATRIX MacierzShadera = m_MacierzSwiata * m_MacierzWidoku *
                          m_MacierzRzutu;
D3DXMatrixTranspose(&MacierzShadera, &MacierzShadera);
m_wUrzadzenieD3D->SetVertexShaderConstant(0, &MacierzShadera, 4);
```

Ustawiamy teksturę w fazie 0. W tym prostym przypadku teksturę można było ustawić podczas jej ładowania, ale dla jasności ustawiam jej wartość w tym miejscu:

```
m_wUrzadzenieD3D->SetTexture(0, m_wTekstura);
```

Ustawiamy pixel shader. Ten shader wymaga przekazania kilku tekstur wejściowych oraz wartości z vertex shadera. Można by było wykorzystać pixel shader z innym vertex shade-rem i teksturą, ale wyniki mogłyby być nieprzewidywalne i prawdopodobnie błędne:

```
m_wUrzadzenieD3D->SetPixelShader(m_ProstyPixelShader);
```

Teraz kiedy wykonaliśmy wszystkie czynności przygotowawcze, możemy wykreślić siatkę. W naszym przypadku jest to płaszczyzna z prostą teksturą. Siatka zawiera współrzędne tekstury, które informują pixel shader, w jaki sposób należy próbować teksturę. Podobnie jak w przypadku innych pojęć dotyczących tekstur, błędne współrzędne tekstury powodują uzyskiwanie błędnych wyników:

```
m_wUrzadzenieD3D->SetStreamSource(0, m_wPłaszczyznaBuforWierzchołk,
                                  sizeof(WIERZCHOLEK_SIATKI));
m_wUrzadzenieD3D->DrawPrimitive(D3DPT_TRIANGLESTRIP, 0, 2);
```

Zazwyczaj, jeżeli nie wykorzystujemy pixel shadera, dobrym pomysłem jest jego wyłączenie. W tym przypadku cały czas korzystamy z pixel shadera, ale dodałem poniższą instrukcję po to, aby podkreślić to, jak ważne jest wyłączenie shadera. Podobnie jak stany faz tekstur, pixel shader jest stosowany dla każdego piksela do chwili, kiedy zostanie jawnie zmieniony. Inaczej niż w przypadku stanów faz tekstur, wyłączenie shadera jest znacznie łatwiejsze niż osobne wyłączenie każdego ze stanów tekstury:

```
m_wUrzadzenieD3D->SetPixelShader(0);
}
```

Wynik działania aplikacji już pokazano na rysunkach 16.4 i 16.6. Ten przykład jest nieco sztuczny, a procedury oświetlenia nie są najwyższej jakości, ale ilustruje podstawy tworzenia mechanizmów pixel shader, zasilania ich danymi przez vertex shadery oraz wykorzystywania do oddziaływania na wynik przebiegu renderingu.

Podsumowanie

Nie ma w tym nic dziwnego, jeśli czytelnik po lekturze powyższych rozdziałów nie czuje się jeszcze zbyt pewnie, zważywszy, że prezentowany materiał jest nowy. Osobiście uważam, że łatwiej zrozumieć pojęcia, kiedy się ich używa. W tym rozdziale moim zamiarem było skrótowe omówienie podstawowych pojęć oraz definicji instrukcji. W dalszych rozdziałach utrwalimy pojęcia za pomocą przykładów.

Kolejnych kilka rozdziałów koncentruje się na vertex shaderach. Nauczymy się składni oraz wielu pojęć na tle interesujących i ciekawych technik. Zaprezentowane techniki pozwolą nam myśleć w kategoriach ograniczeń instrukcji używanych w shaderach. Do czasu, kiedy przeanalizujemy pierwszy pixel shader w rozdziale 29., będziemy dość swobodnie posługiwać się shaderami. Od tego momentu przejście od vertex shaderów do pixel shaderów powinno być łatwiejsze, niż nam się wydaje. Zatem zapamiętajmy z tego rozdziału tyle, ile się da, ale pamiętajmy, że dalsze rozdziały utrwalą wiele spośród pojęć poznanych w tym rozdziale. Zanim przejdziemy dalej, spróbujmy podsumować poznane pojęcia:

- ♦ Pixel shadery zamieniają mniej efektywną technologię stanów tekstur, oferując model programowalny podobny do vertex shaderów.
- ♦ Istnieje możliwość jednoczesnego wykorzystania w tej samej aplikacji pixel shaderów z technologią łączenia faz tekstur. W zasadzie pixel shadery powinno się wykorzystywać do bardziej skomplikowanych operacji, a prostsze przypadki pozostawić „staremu sposobowi”.
- ♦ Cztery wersje pixel shaderów są w różnym stopniu obsługiwane przez różne rodzaje sprzętu. Obecnie najnowszą i oferującą największe możliwości, a jednocześnie najmniej rozpowszechnioną wersją jest wersja 1.4. Dowolny sprzęt obsługujący mechanizmy pixel shader obsługuje wersję 1.1.
- ♦ Pixel shadery działają w podobny sposób jak vertex shadery. Instrukcje zapisują i odczytują dane z i do rejestrów, a następnie przekazują ostateczne wyniki.
- ♦ W większości rejestrów przechowuje się dane o kolorach. Wyjątek stanowią rejestry tekstur. Rejestry tekstur przechowują dane o współrzędnych tekstur. W zależności od instrukcji można ich użyć jako próbek koloru lub jako danych wektorowych.
- ♦ Instrukcje ps, def oraz phase wykonują konfigurację shadera i nie zawierają się w ogólnej liczbie dozwolonych instrukcji w shaderze.
- ♦ Instrukcje arytmetycznych można użyć w celu wykonania operacji matematycznych dotyczących wartości kolorów. Zazwyczaj można użyć osobnych instrukcji dla wartości opisu kolorów oraz wartości opisu kanału alfa.
- ♦ Instrukcje adresowania tekstur oferują największe możliwości. Decydują one o sposobie interpretowania danych wejściowych opisujących tekstury. Instrukcji tych można użyć do załadowania wartości opisu kolorów oraz do wykonywania operacji na macierzach i wektorach na podstawie współrzędnych tekstur.

- ♦ Modyfikatory mogą służyć do modyfikowania instrukcji, mieszania rejestrów wejściowych oraz tworzenia masek dla rejestrów wynikowych. Dzięki modyfikatorom możliwe jest wykonywanie większej liczby działań, które są liczone jako mniejsza liczba instrukcji.
- ♦ Pixel shadery podlegają ostrzejszym ograniczeniom co do liczby instrukcji niż vertex shadery. Ograniczenia dotyczą nie tylko całkowitej liczby instrukcji, ale także liczby instrukcji określonych typów, a czasami poszczególnych instrukcji i modyfikatorów.
- ♦ Dzięki analizie możliwości urządzenia można sprawdzić, czy sprzęt obsługuje mechanizmy pixel shadery.
- ♦ Pixel shadery, podobnie jak vertex shadery należy poddać asemblacji, utworzyć i ustawić. Podczas tworzenia pixel shaderów deklaracje nie są potrzebne.
- ♦ Dla celów testowania zawsze można skorzystać z urządzenia referencyjnego, ale należy pamiętać, że uzyskana wydajność będzie bardzo niska.